

opfordrede organisationen til at undersøge de måder, hvorpå prisstabilitet kan forenes med fuld beskæftigelse, uden at principperne om foreningsfrihed og forhandlingsfrihed herved undermineres.

I sin svartale nævnte generaldirektøren kort den betydning, som arbejdet på konferencen ville få, og med udgangspunkt i det program- og budgetforslag for årene 1972 og 1973, som konferencen havde vedtaget, kom han ind på en række forhold, der måtte tages op til ny vurdering. Bl. a. informationsvirksomheden, spørgsmålet om internationale organisationers — og især ILO's — stilling til en forskningsvirksomhed med større praktisk sigte, formålet med international undersøgelse og rådgivning vedrørende brændende indenrigspolitiske spørgsmål og målet for ILO's tekniske samarbejde med særligt henblik på de nye tanker om en ændret bistandsprocedure inden for De Forenede Nationers Udviklingsprogram (UNDP). Endvidere pegede han på nødvendigheden af en styrkelse af organisationens finansielle grundlag og behovet for en undersøgelse af personalepolitikken.

Med henvisning til debatten om hans rapport gav generaldirektøren udtryk for at have modtaget mange gode råd, som ville blive taget i betragtning ved den løbende revision af ILO's langtidsplan. Dialog, som jo ikke var erstatning for handling, kunne omfatte mange emner, medens aktiviteterne måtte sætte ind på særlige felter, og vægten måtte nu flyttes fra rapportens bredere perspektiver til mere nære overvejelser om prioritering, koordinering og lønsomhed. I den forbindelse forklarede han, at der i rapporten var lagt mere vægt på at stille spørgsmål end at besvare dem, fordi han ikke havde ønsket at låse debatten fast, men blive sat i stand til at udforme forslag i lyset af de synspunkter, som blev fremsat under konferencen.

Generaldirektøren oplyste, at han som følge af præsident *Léopold Senghors* forslag om en nærmere undersøgelse af forholdet mellem handelsbetingelser og socialt fremskridt havde været i kontakt med styrelsesrådets embedsmænd, som på baggrund heraf og af resolutionen om forholdene mellem international handling og beskæftigelse var enige i at sætte emnet handel, bistand, beskæftigelse og arbejdskraft på dagsordenen

for næste styrelsesrådsmøde i november 1971. Afslutningsvis udtrykte generaldirektøren sin stærke tro på organisationens fortsatte berettigelse og evne til fornyelse.

2. Program- og budgetspørgsmål.

Konferencen skulle tage stilling til det toårige program og budget for 1972 og 1973. Den dybtgående behandling af generaldirektørens program- og budgetforslag finder sted i styrelsesrådet og især i rådets finanskomité. Under denne behandling på styrelsesrådets februar-marts session undergik forslaget forskellige ændringer, således vedtog styrelsesrådet efter indstilling fra finanskomiteen at foretage nedskæringer på ca. 1 mill. dollars.

Generaldirektøren forelagde herefter for konferencen et program og budget for den nævnte toårige periode på i alt 71.503.000 dollars. Ved forelæggelsen sagde generaldirektøren, at den største del af stigningen i forhold til budgettet for 1970-71 skyldes prisstigninger, men at en omlægning af ressourcerne for 1972-73 ikke desto mindre ville betyde dynamisk vækst og en styrkelse af effektiviteten på længere sigt i organisationens arbejde. Programmet omfatter det traditionelle område for ILO's virksomhed. En væsentlig del af de påtænkte aktiviteter skal ses i lyset af resolutionen om den internationale strategi for FN's andet udviklingstiår, herunder ikke mindst ILO's indsats med hensyn til verdensbeskæftigelsesprogrammet. Det toårige program forudsætter bl. a., at der foretages studier vedrørende beskyttelse af fremmedarbejdere, samspillet mellem multinationale foretagender og arbejdsmarkedspolitik, arbejdsstridigheder, og at der i øvrigt foretages undersøgelser om, hvilke forholdsregler, der bør tages for at forbedre arbejdsklimaet i vid forstand. Der er endvidere skabt basis for indgående analyser af følgende programområder: social sikring, virksomhedsledelse, arbejderuddannelse, arbejdstilsyn og almindelige arbejdsvilkår.

Programmet og budgettet blev kort behandlet i en konferencekomité, bestående af regeringsrepræsentanter for samtlige medlemslande, der deltog i konference. I komiteen blev der ikke mindst fra østeuropæisk